

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Έχει υπολογισθεί ότι τα τηλεγραφικά σύρματα που υπάρχουν εις όλον τὸ Λονδίνον μπορούν νὰ περιτυλίξουν ὅλην τὴν γῆν τέσσερες φορές !...

— Τὰ ἐργοστάσια κατασκευῆς πεννῶν καταναλίσκουν τὴν μεγαλύτεραν ποσότητα χάλυβος ἀπ' ὅλα γενικῶς τ' ἄλλα ἐργοστάσια.

— Ἀπὸ ἕναν τόνον χάλυβος κατασκευάζονται 10,000 πέννες.

— Ἡ περὶ ἐπιζίνδυνη ἐργασία εἶνε ἡ τῶν ἀνθρακεργατῶν. Τὰ δυστυχήματα ποὺ συμβαίνουν εἰς τὰ μεταλεῖα εἶνε κατὰ τὸ ἕν τρίτον θανάσιμα. Δηλαδή ὑπάρχει ἡ ἴδια ἀναλογία μετὰ τὰ δυστυχήματα τοῦ πολέμου. Ἐκ τῶν 1000 ἀνθρακεργατῶν 23 φονεύονται κάθε χρόνον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας των.

— Στὸ Λονδίνον ζοῦν 1200 Κινέζοι, στὸ Παρίσι 2500, καὶ στὸ Βερολίον 3.400

— Σύμφωνα μετὰ μίαν ἐπιστημονικὴν παρατήρησιν ἑνὸς Ἑλλήνου καθηγητοῦ, τὰ χοριτὰ μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 14 ἐτῶν ἔχουν μεγαλύτεραν ἀντοχὴν στὴν ἐργασία ἀπὸ τ' ἀγόρια.

— Ἡ Ἰταλία εἶνε ὁ τόπος ἀπ' οὗ βγαίνουν οἱ περισσότεροὶ ἀναρχικοί.

— Στὰς νήτους Χαράϊ τ' ἄλογα καὶ τὰ βῶδια δὲν πίνουν καθόλου νερὸ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των ! Ὡς αἰτία τοῦ ἀπιστεύτου αὐτοῦ φαινομένου φέρεται ἕνα εἰδικὸν φωτὸν ποὺ τρώει αὐτὰ τὰ ζῶα, τὸ ὁποῖον τοὺς κάνει ἀνεπαίσθητα τὴν ἀνάγκη τῆς δίψας.

— Στὴν Ἀμερική τὰ φέρετρα κατασκευάζονται ἀπὸ ἀλουμίνιο. Ἐνοεῖται ὅτι εἶνε πανάκριβα καὶ τὰ προτιμοῦν μόνον οἱ πλούσιοι.

— Τὰ κέρδη τοῦ Ροκφέλερ κάθε ὥρα ἀνέρχονται σὲ 136 λίρας !

— Ὁ Σαρδοῦ στὴν ἐποχὴ τῆς δόξης του εἰσέπρατε τὰ περισσότερα ποσοστὰ ἀπὸ τὰ θεατρικά του ἔργα.

— Τὸ Λονδίνον ἔδωκεν γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐκάστου νεαροῦ ἀγγλόπαιδος 28 λίρας τὸ χρόνο.

— Ἐνα ὑπεροκεάνειο τὸ ὁποῖον τρέχει μετὰ τὴν μεγαλύτερα ταχύτητα δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσει ἀπότομα ἐὰν δὲν παρελθῶν τουλάχιστον τοῖα-λεπτά τῆς ὥρας. Στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα ὁμοῦς διανεῖ ἀπόστασιν μισοῦ μιλίου ἀπ' τὴν κεκτημένη ταχύτητα ποὺ ἔχει.

— Στὴν Αὐστραλία τὰ ψῆρια καὶ τὸ κρέας κοσιεῖζον ὅσο στ' Ἑλλάδα τὸ ἀλάτι.

— Ἡ Ἰνγαριὰ ποὺ ζυγίζει τὸν χρυσὸν τῆς Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς εἶνε τόσον πολὺ εὐαίσθητη ὥστε ἐν τοποθετηθῆ ἐπάνω της ἕνα γραμματόσημο σημειοῦνε δύο ἴντσες !

σα : Ἡ νὰ τὸν περιμένῃ ἐκεῖ ὡς νὰ βγῆ, καὶ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ;

Οὔτε τὸ ἕνα τολμοῦσε, οὔτε τὸ ἄλλο τῆς ἄρσεως.

Λίσθανόταν σὰ μιὰ ἐκμηδένισιν, καὶ συλλογιζόταν πὼς ὅλα πιά ἦταν περιττά.

Ὅ, τι, ὅτι, καὶ γάναεν, αὐτὴ θάταν ἡ χαμένη, αὐτὴ τὴν εἶχε πάθει πιά, ὅπως τότε ὁ Νίκος.

Κι' ἦταν νικημένη, τελειωμένη, πτώμα.

« Ἔτσι μοῦ ἄξιζε, συλλογίσθηκε πάλι, κι' ἔτσι τὴν ἔπαθα ! »

Καὶ μετὰ ἄσφραξη ἀπόφασιν, ἔτρεξε ὡς τὴν στάσιν τοῦ τραίμου.

Τὸ περιέμενε. Ἦταν τὸ ἴδιο ποὺ τὴν εἶχε φέρει. Κἀὴς στὴν ἴδια θέσιν καὶ ξαναγύρισε.

Κατέβηκε στὰ Χαυτεῖα, μῆλκε σ' ἕνα γνωστὸ τῆς φαρμακεῖο καὶ ζήτησε μετὰ γέλια λίγες πασιλίτες σομπιλιμέ.

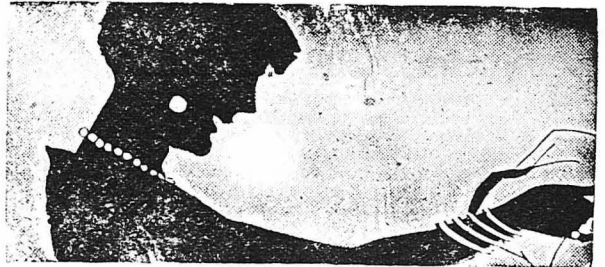
Τὴν ἐγνωρίζαν καὶ μ' ἐμπιστοσύνη, τῆς ἔδωσαν χωρὶς συναγῆ.

Ἐτρεξε κι' ἄλλες στο σπλίτ της, ποὺ τίς μεταχειρίζονταν γι' ἀντισηπτικὸ.

Τὶς πῆρε ὅλες. Κι' ὅταν γύρισε ὁ ἄντρας τῆς ἀπὸ τῆς κυρίας Φωτίκη, τὴ βοήθησε ἑτοιμοθάνατη.

Πέθανε χωρὶς νὰ τοῦ πῆ λέξη, λέξη.

Ἔτσι τέλειωσε τὴν ἔρωτικὴ τῆς ζωὴ ἡ « Πιστὴ στὸν Ἑρωτὰ... »

ΤΑ ΩΡΙΑΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΥΪΖΑΣ ΛΑΜΠΕ

Ἐάν τὸν ξανάβλεπα...

Ἄλλοιμονο ! γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, νὰ τύχῃ νὰ τὸν δῶ, ἀφοῦ τὰ μάτια του θ' ἀνάβαν στὴν ψυχὴ μου, μιὰν ἀσβεστὴ φωτιά ; Πρέπει λοιπὸν, Ἀγάπη μου, αὐτὴ ἡ φωτιά σου, νὰ κἀνὴ πόνο τὴ χαρὰ μου, νὰ κἀνὴ τὴν εὐτυχία μου ποὺ μοῦ δίνει θλίψην ἀβάσταχτη ;

***

Ὅ ἂν ἤξερε κανεὶς μετὰ τὴ πληρώει, μετὰ πόσα δάξουρα, μετὰ πόσα παρίσπανα, μετὰ πόσους στεναγμούς, ὀλίγην εὐτυχία, ὃ ἂν ἤξερε κανεὶς ἀπ' τὸ πρῶτο, τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ποτὲ, ποτὲ δὲ θ' ἀγαποῦσα ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπῶ.

***

Ὅ ἔρωτα ! ἂν ἤξερα τὴν τρομερὴν καὶ ὀλεθρία σου δύναμιν, θά-φευγα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν ἀντίκρισαν τὰ μάτια μου, θάφευγα, κι' ἴσως τότε νὰ γιατρεῖονταν, αὐτὴ ἡ πληγὴ ποὺ τώρα με σκεπάζει.

Ὅμως τί λέγω, τί ; Ὅ ἂν μποροῦσα νὰ ξαναγεννηθῶ, ἀκόμη μιὰ φορὰ, ἡ μέρα ἐκεῖνη ποὺ τὸν γνώρισα, ἡ γλυκεῖα μέρα, πρώτη φορὰ ποὺ ἐπρόβαλε μπροστὰ μου, ὅλα θὰ τὰ ξεχνοῦσα εὐθύς καὶ θά-τρεχα νὰ πέσω πάλιν μετὰ στὴν ἀγκαλιά του !

Ποῦ εἶσαι ψυχὴ μου ...

Κάθε πρᾶγμα ἐμφυχο πεθαίνει, ὅταν ἡ ψυχὴ μας ἀπ' τὸ κορμὶ μας φύγῃ. Ἐγὼ εἶμαι τὸ κορμὶ, κι' ἔσθ ὅ, τι καλλίτερο ἔχω. Ποῦ εἶσαι λοιπὸν ψυχὴ μου ἀγαπημένη ; Ὅ μὴ μ' ἀφήνεις τόσον καιρὸ νὰ λυθῶ μακριὰ σου ἀπ' τὸν καυθὸ μου. Ἄνδεν ἐρωθῆς τώρα νὰ με σώσῃς ἕστερα θάνατι πολλὴ ἀγά. Εἶμαι τὸ σώμα σου, ψυχὴ πὼς δὲν με νοιάζεσαι, πὼς μ' ἔχεις ἔτσι ἀφήμενη ;

***

Κάνε ὁμοῦς, φίλε μου νὰ μὴ εἶνε ἐπιζίνδυνη οὕτε πικρὴ γιὰ μένα αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ μας ξαναπαύση.

***

Μὴ μοῦ φανῆς σὰν ἄλλοτε αὐστηρὸς καὶ κακὸς, ἀλλὰ καλὸς καὶ γλυκομίλητος, ἔτσι ποὺ ἡ ὁμορφιά ποὺ ἄλλοτε μοῦ ἐφάνηκε σκληρὴ νὰ μοῦ φανῆ τώρα σὰν ἕνα οὐράνιο δῶρο.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΠΟΙΗΣΗ

Ὅρες σὺλλογιμοῦ πικρῆς. Εἰν' ὅλα μάτια ὁμοῦς ἀκόμη χιεὺς εἶταν πρῶτ' κ' ἔλεγα νὰζογιῶσω, εἶταν πρῶτ' ὅλ' ἡ ζωὴ κ' εἶταν ἔμπροσ ὁ δρόμος νὰ, σήμερον ποὺ βράδιασε κ' ἔμεινα τόσο πίσω...

Κι' οὔτε καὶ ποὺ τραγοῦδιζα τὸ θρίαμβό μου στὴν αἰγὴ, οὔτε τὸ μεσημεριανὸ τραγοῦδι τοῦ καμάτου... Τῶρ' ἀπομένει ἕνας σκοπὸς, μὰ τόσο αὐτὸς ἀργεὶ μέσα στ' ἀρχινομά του...

***

Μοῖρα τῶν ποιητῶν, χαρὰ καὶ δροσυχία μαζί, τὸ δρόμο σου ἔχω πάρει, εἰν' πῶ καλὰ γίλιες φορὲς ἔτσι κανεὶς νὰ ζεῖ, οὐδ' ἔντρομο μὲ στὴν αἰγὴ, οὐδ' ἴσκιος ὁπὸ φεγγάρι.

Κι' ὅσο βαθεῖα ἂν ἐγάθηκα μὲ στὴ δικὴ μου τὴ οἰωπῆ, ἕνα φθινόπωρο περνάει ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ τρέχει κ' εἶνε στὸ βράδι μιὰ φωνὴ ποὺ πάντα καὶ θὰ μοῦ πεῖ καὶ με στὸ δάσος βότρε...

Μῆτσος Παπανικολάου